

PLNICÍ PERO

Mám krásné plnicí pero. Je stříbrné, má zlatou špičku. Nebo, alespoň na té špičce je vyryto 14 CARAT.

Je to dámské pero. Menší než pánská, špatně se drží, ale pro mě, který většinou píše špačkem tužky - vyhovující.

K tomu peru se váže zvláštní historika.

Paní, vlastně již babička, která mi to pero prodávala, mi vyprávěla, že to pero má za sebou temnou historii.

Byl jím zabit člověk.

Jedna její příbuzná v žárlivé scéně bodla svou sokyni tímto perem do krku. Tak nešťastně, že zasáhla přímo krční tepnu.

Oběť vykrvácela a její příbuzná skončila v ústavu pro chorobyslné.

Mám rád věci s příběhem a věřím, že staré předměty mají svoji duši.

Občas s tím perem píši. Ale jen výjimečně. Na dnešní paragony musí člověk tlačit, aby je propsal přes kopírák, proto je lepší propiska.

Ale když s tím perem píši, zaráží mě podivná věc.

Inkoust je lehce načervenalý.

Zpočátku jsem si myslel, že původně v něm byl červený inkoust. Vyčistil jsem tedy pero vlažnou vodou a znovu naplnil modrou barvou. Ale stále je inkoust načervenalý.

Vím, že to krev být nemůže, ta zaschne a psát se s ní nedá.

Vrtá mi to hlavou.

Občas pero jen tak držím v ruce a pozoruji jeho špičku. Přemýšlím, jaký to asi bylo, když ho rozzuřená a žárlivá dáma sevřela v pěsti a bodla. Je vůbec možné, aby špice prorazila kůži?

Zkusil jsem to.

Lehce, opravdu lehce jsem se s ním bodl do předloktí.

Zlaté ostří se zabořilo do kůže a hrot zmizel skoro centimetr hluboko v mém těle.

Ulekaně jsem ho vytáhl.

Z rány začala kapat krev. Podíval jsem se na hrot pera.

Bylo čisté, bez jakékoliv poskvrnky.

Nechal jsem krev kápnout na hrot.

Zmizela. Jako by ji pero lačně vtáhlo do sebe.

Uložil jsem pero do krabičky a už s ním nepíši tak často.

Ale občas se na krabičku podívám. Je lehce pootevřená a mám pocit, jako by z ní na mě koukaly lačné a hladové zlaté oči.